

El camí de Santiago IV

Pasqual Boira i Muñoz

Cacabelos. Cellers de "Prada a Tope".

De bell nou ens retrobem al Camí. Som a la comarca del Bierzo, una fossa perfectament delimitada i diferenciada amb característiques pròpies ben diferents de les de la resta de Lleó, província a la qual pertany.

PONFERRADA-VILAFRANCA DEL BIERZO: 22'5 km

El camí antic seguia la N-VI, però per evitar la zona industrial de Ponferrada, pel perill i la incomoditat, a hores d'ara s'ha desviat el camí per Columbrianos i Fuentes Nuevas.

Nosaltres ens vam desdejunar al propi alberg i érem al camí a les 6.30 h. El recorregut és agradable, entre camps conreats i bons exemples d'arquitectura típica del Bierzo. En dues hores érem a Camponaraya i, després de salvar l'autovia, seguim per camí de terra, entre vinyes, fins a arribar a Cacabelos, centre neuràlgic del vi i els cellers del Bierzo. Precisament a Cacabelos hi ha una visita obligada en els cellers Prada a Tope, convertides en restaurant on, per un preu mòdic, es poden tastar els millors productes del Bierzo: pebreres, llom sec, carn seca (cecina), formatge, braó de porc i els millors vins de la regió.

De Cacabelos s'ix per l'antiga N-VI, que no té vorera d'emergència i que, mal-

grat que el trànsit és poc intens, constitueix un veritable perill, per la qual cosa és necessari caminar amb molta cura. Al final, un camí de terra ens portarà fins a Villafranca on trobarem, a la mateixa entrada, l'església de Santiago, d'estil romànic llobard, famosa per la rica i ornamental porta septentrional, a la vora del camí: la porta del Perdó.

Per un privilegi del papa espanyol Calixt III (1455-1458), els pelegrins impedits o impossibilitats per a continuar el Camí podien guanyar-hi el jubileu amb la mateixa plenitud que els que arribaven a la tomba de l'apòstol a Santiago. A hores d'ara, aquesta porta tan sols s'obri l'últim dia de l'any o quan algú ho sol·licita a les autoritats competents, però continua sent una meravella per als ulls.

Molt a prop de l'església de Santiago (s. XVI), es troba el castell dels marquesos de Villafranca a hores d'ara privat.

També al costat de l'església de Santiago es troben els dos albergs de Villafranca: el municipal molt ben condicionat i el del Jato, un dels personatges del Camí, que abans era una espècie d'hivernacle amb coberta de plàstics i amb un pam de greixum per tot arreu i, per tant, poc recomanable. Actualment, el Jato, amb donacions dels pelegrins, ha reconstruït parcialment l'antic hospital de pelegrins, però la falta de neteja i altres condicionaments fan molt més aconsellable dormir a l'alberg municipal.

Villafranca és un lloc molt agradable on paren quasi tots els pelegrins. A més de l'església de Santiago, podem visitar la col·legiata de Sta. Maria (S. XVI), l'església de St. Francesc o la de St. Nicolau. És quasi obligat passejar pel carrer de l'Aigua, amb moltes cases pairals o prendre un refresc a la plaça Major.

Però a Villafranca és també una cita obligada menjar al restaurant El Padrino. Per 1.200 ptes. (preu de l'estiu-2000) podem menjar el següent.

Ir plat: mongetes estofades (fabada asturiana), deliciosament cuinades o cigrons amb tripes (plat típic del Bierzo), entre altres plats per elegir. Ens deixaran el perol a la taula per poder servir-nos-en la quantitat que vulguem.

Porta del Perdó. Església de Santiago. Villafranca del Bierzo.